

P o v r a č í l o.

Vdova je imela sinú zeló svojeglavega in neskerbnega; tudi je bil neusmiljen ubogim živalcam. Nekóč v germu pri pokopališkem zidu najde gnezdo drobnih ptičkov. Da bi je pobral, preplazi germovje ter uže stegne roko pónje, kar mu starka žalostno ščegetáje proti priletí branit mladícev. Páglavec se zasmeye in reče: „počakaj, skôraj bodeš videla, koliko more tvoje neumno ščegatánje!“ ter mahne ubogo ptico, da takój mertva na tla pade. „Nu, ali ti je dosti? Zdaj pridi in brani mladícev, ako moreš,“ zakrohotá se hudodejec.

Malo mesecev potlej umerje njega mati. Sam je zdaj bil ter nij imel nikogar, kateri bi ga bil hranil. Sosed ga k sebi yzame; a tu je bilo treba slušati in terdo delati. Često je bil tepen, kedáj tudi po nedolžnem; a nihče se ga nij usmilil, nihče ga nij branil! — „Oh, da bi moja mati še živela!“ tako je vzdíhal. Malo ne vsak dan je plakal in klečé molil na grobu pokojne matere.

Ko je šel nekóč s pokopališča, ugleda germ, iz katerega je pred dvema mesecema vzel ptičke in ubil jim mater. Sè žalostnim srcem se opomni ljutega dejánja ter zdaj v svojej bédi upozná pravično roko božjo, katera ga je zadela.

A. L. Mozirski.

Pastirja in véverica.

Dva pastirja ugledata sredi gozda na drevesu véverico, katero mislita ujeti in si jo speči v júžinico. Zdaj reče jeden izmej njíju: jaz je grem lovit, a ti idi derv nabirat ter ognja kurit. Odpravita se vsak svojim potem. Ón, ki je véverico lovil, plezal je in se pehál po drevji za njo, a zamán. Vendar jo napósled zgrabi za rep, ali v tem hipu se veja pod njim učésne ter on pade z drevesa, spusti veverico, in se toli pobije, da mu kri iz nosa in ust priteče. Za dolgo tovariša s kervavim obrazom čakajoč naposled zaspí ondukaj.

Ko tovariš derv prinese, jame ga uže od daleč zmerjati: kervav si; vidim surovo si požerl! Ali nijsi mogel počakati, da bi jo bila spekla in vkupej snedla? Zdaj si se tudi še potuhnul! — Kervávec se predrami in pové svojo nesrečo. Zdaj ukréneta vselej najpoprej véverico ujeti ter potem derv iskati in kuriti.

Sim. Puncak.

Zadovoljnost.

Moder človek nam pripoveduje: „Še nikoli nijsem bil žalosten, naj se mi je še tako slabo godilo. Samo jedenkrat sem godernjal, ker sem moral bos hoditi, ne imevši toliko novcev, da bi si bil črevlje kupil. — V tej bédi stopim v cerkev, a tu najdem človeka, kateri nij imel nog. Ko ga ugledam, bil sem s svojimi bosimi nogami popolnoma zadovoljen i hvalil sem Boga, da sem zdrav i čverst, ako tudi moram bos hoditi. Óni nesrečni človek bi izvestno rad bos hodil, a nema nog.

Kadar ti je hudo, stóri, kakor storé bogaboječa serca. Oberni oči od nesreče, ter se spomni sreče, katero uživaš.

D. Juriša.